

teisel pool korridori, ep olnud siis muud waja, kui teise nime hiiida, mis peale see muidugi oma harjunud kombe järel saada, hr. Rahuleid'i soowi tahtma teada saada. Nii kolas siis: „Wiiu!“ üle pimedas korridori.

Kõik jäi wait. Hiiudja astus paari sammu edasi, tahtis hiiida — —

„Kõõr!“ kolas sääl korraga. Kuulu järel oli üks kandelaud maha kukunud, temast muidugi langewad tassid, kannud maha — purud! Ohmatuses põrkas mees tagasi, libises ja haawas enesel jala ühes tassi tükkis. Nüüd arwas ta enese tuppamanna, aga naljakas, üks oli kinni, ega ei annudki ennast awada. Et see kõik ühe armupaaritse läbi tulnud — Wiiu pidas rätsepselli Kaarel Raudküünraga sala kokku tulemist. Millas siis toatüdrukud ja rätsepsellid mitte oleks sõprust pidanud? — ei wõinud ju hr. Rahuleid aimatagi. Aga nii see ikka oli. Wiiu oli kandelana trepi käepide samba pääle pannud, säält oli hiiuri saks seda maha lütkanud, mis pääle tüdruk hirmuga enese tuppamanna Raudküünar jälle hr. Rahuleid'i tuppamannu pani.

Aga etendagu nüüd keegi mõistlik inimene õnnetuma õõkumbelise isanda nõuete olekut! Sääl ta nüüd seisis, ei saanud enam tuppamanna ega

ostanud ülepea mitte pimedas korridoris teed. Hää õnne pääle kobas ta nii edasi ja juhtus nõnda kõõli, mille üks õnnets lahti seisis. Siin kukus ta koha wäikese pesuwanni üle ja sai niisuguse wopsu, et arwas, jala vähemast kolmest kohast murtud olewat. Ei saanud paigast liigutada, ei ta julgenud hingatagi. Nagu kaugele pitkse müristamine, nii tõusis aega mööda tee joogi nõude purustamise klõrina järele suur käre ja müra.

Emand oli tasside kukumisest kuulnud, kargas oma toast wälja ja küsis Wiiu käest, kuidas see õnnetus tulnud, kes seda teinud? Wiiu kawal waletas leiwananemale juu sisse, hr. Rahuleid olla purjus pääst tema wastu tõukunud.

„Ja, kus on hr. Rahuleid ise?“ kolas wali küsimine.

„Eks muidugi enese toas!“ tuli julge ümmardaja suust.

Et tee nimetud ukse juure mitte Peeterburi ega Riiga ei olnud, waid aina üle korridori, siis oli emand Tang, tanu wiltu pääs, kahe, kolme sammuga hr. Rahuleid'i ukse taga. Nii ühepoolne ta filmade poolest oli, nii kahetõrdsed oliwad tema läed, millest see kange põmmimine tunnistust andis, mis ukse piht pidi kannatama. Ka emanda kõrge hääl ei olnud mitte laita.